

Cơn mưa chiều bên khung cửa sổ

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Tháng năm không ở lại”)

Cũng giống như nhiều mối tình của tuổi mới lớn. Học lực của cả hai đứa đi xuống.

Mùa mưa lại đến. Nó ngồi trong ngôi nhà nhỏ ở một vùng quê ngấm trời mưa. Đã quá tuổi ba mươi, cái tuổi không phải là quá lớn nhưng cũng không phải là quá nhỏ để còn đau khổ về mối tình cũ. Những kí ức của một thời quá khứ theo cơn mưa lại ùa về.

Ngày xưa ấy, nó lên lớp cấp III. Nó quen biết nhỏ bởi một dịp tình cờ. Một hôm trời mưa, trên đường đi học về, nó thấy có một người con gái đang miệt mài sửa cái xe bị hư. Thấy vậy, nó liền xuống giúp. Sau một hồi toát mồ hôi với con ngựa sắt thì nó cũng sửa xong. Nhỏ lấy làm cảm ơn. Nó lắc đầu nguầy nguậy. Nó nói “Ơn nghĩa gì đâu em! Ai cũng như anh mà!”. Đưa tay quạt vệt mồ hôi và những giọt mưa lăn trên trán, lúc bấy giờ, nó mới ngẩng ki lại người con gái mà nó vừa giúp đỡ. Đôi mắt to tròn, làn môi không một chút son phấn nhưng lại có sức mê hoặc lạ kì. Tà áo dài phất phơ trong gió. Mái tóc đen tuyền và buông dài. Nó thấy lòng mình xao xuyến lắm! Tự nhiên thôi, nó hỏi : “Em tên gì? Nhà ở đâu?” Và cũng không kiêu cách, nhỏ cho biết nhỏ tên Thảo, nhà ở xóm bên. Câu chuyện cứ thế diễn ra suốt một đoạn đường về chung.

Nó quyết định sang chơi nhà Thảo. Nó diện một đồ đẹp nhất. Đường từ nhà nó sang nhà Thảo không quá gần nhưng cũng không quá xa. Có đoạn phải đi trên một con đường mà hai bên là những cái ao cạn nước trồng toàn rau muống. Lúc đi vào xóm nhà Thảo, nó chợt thấy có một đám thanh niên đang ngồi tụm năm tụm bảy ở đầu xóm. Nó đi qua, thấy đám thanh niên này không có vẻ hoan nghênh mà hình như cảnh giác. Nó không biết nhà Thảo nên hỏi “Các anh ơi! Cho em hỏi nhà Thảo ở đâu hả các anh?” – “Mày hỏi làm gì?”, một tên mặt rỗ hất cái nhìn không thiện cảm về phía nó. “Dạ! Em là bạn muốn tìm nhà Thảo”. “Biến đi, tụi tao không rảnh!”, một thằng khác lên tiếng. Nó thấy vậy liền nói cảm ơn rồi đi mất. Nhờ một bác tốt bụng của xóm Thảo mà nó đã tìm được nhà Thảo. Nhà Thảo chỉ có mình Thảo vì ba mẹ

Thảo lúc đó đi vắng. Thảo thấy nó đến nhà chơi nên mừng lắm. Thảo rót nước mời nó uống. Trò chuyện một hồi lâu, nó đem chuyện hỏi đám thanh niên về nhà Thảo cho Thảo nghe. Thảo nghe bỗng giật mình. Thảo nói “Đám thanh niên đó không thích ai đến tán em đâu! Anh khi về phải cẩn thận đó, kéo chúng lại gây rắc rối cho anh !”

Nó chào Thảo ra về trong lòng đầy cảnh giác. Quả đúng như Thảo dự đoán. Đám thanh niên lúc nó hỏi thăm bấy giờ không còn tùm năm, tùm bảy nữa. Chúng đứng hết cả dậy. Thằng thì cầm cây, thằng cầm gậy. Bọn đó có đứa còn lấy tay này cầm gậy khẽ gõ liên tiếp vào tay kia. “Mày là người yêu của Thảo phải không ?” – Một thằng hỏi. “Dạ! Không”. Em là bạn Thảo – Nó trả lời. “Chính mày vào chơi nhà Thảo phải không !” Một thằng khác lên tiếng. Không đợi nó trả lời, thằng này nói tiếp : “Bây giờ mày muốn làm theo ý bọn tao hay là muốn no đòn ?”. Thấy không còn cách nào khác, nó liền nói : “Dạ! Em làm theo ý các anh !”. “Mày cởi áo ra và phải lộ bộ cái ao rau muốn này năm vòng. Vừa đi vừa hát hai câu Cuộc đời vẫn đẹp sao! Tình yêu vẫn đẹp sao! Nghe chưa !” Và thế là hôm đó, có một thằng cởi trần vừa lộ ao rau muống vừa hát Cuộc đời vẫn đẹp sao! Tình yêu vẫn đẹp sao! Đó là cái hôm mà có lẽ suốt đời nó không bao giờ có thể quên được.

Nó về đến nhà nhưng tức. Nó sang anh hàng xóm nói chuyện với anh hàng xóm. Anh này là một tay anh chị đã gác kiếm giang hồ từ lâu. Anh hàng xóm nó bảo “Mày an tâm đi! Để tao nói đại ca tụi nó một tiếng là tụi nó để yên cho mày liền à !” Quả như thế thật! Khi anh hàng xóm mở lời thì từ sau dịp lộ bộ xuống ao rau muống, nó đã có thể đến chơi với Thảo mà không có phản ứng gì từ đám thanh niên xóm Thảo nữa! Thảo đã biết chuyện nó bị lộ ao rau muống nên trong lòng thương nó lắm! Nó cũng cảm nhận được tình cảm này, nhưng còn một trở ngại lớn nữa đang chờ đón nó.

Nhà nó không phải khá giả gì, trong khi nhà Thảo lại khác. Ba mẹ Thảo đều làm bác sĩ. Ba mẹ Thảo biết chuyện hai đứa thương nhau nên cấm cản. Nó không được phép đến chơi nhà Thảo nữa. Thế nhưng hai đứa vẫn lén lút gặp nhau. Những buổi đi học, những ngày lén lút hẹn nhau đi ăn ốc hay ăn chè cũng làm cho hai đứa ngây ngất trong men say của mối tình đầu. Cũng giống như nhiều mối tình của tuổi mới lớn. Học lực của cả hai đứa đi xuống. Nó từ một học sinh khá giỏi bỗng xuống học lực trung bình và Thảo cũng không khá hơn.

May thay, năm đó thi Đại Học hai đứa đều đỗ. Thảo đỗ vào một khoa của ngành xã hội. Nó thi đỗ và một khoa của ngành Tự nhiên. Thế nhưng, bước ngoặt cuộc đời của nó lại xảy ra. Ba mẹ nó không có tiền cho con đi học nên đã yêu cầu nó nghỉ học. Vì thương Thảo nên nó đã giả biệt ba mẹ lên thành phố kiếm việc làm. Nói là như thế, nhưng thực ra nó vì muốn gần Thảo nên lấy cái cớ dối lòng ba mẹ nó.

Nó làm đủ nghề. Từ chạy xe ôm, giao hàng. Bất cứ công việc lao động chân tay gì mà nó làm được, nó đều làm. Cuối cùng nó cũng xin vào làm công nhân của một tiệm cửa sắt. Bốn năm đại học là bốn cái sinh nhật mà nó đều tặng hoa và tặng gấu bông cho Thảo. Những lúc mưa tầm tã nó đưa Thảo về phòng trọ. Nhưng hôm Thảo bị ốm nó đều túc trực bên Thảo. Mỗi tình được vun vén càng ngày càng lớn dần trong nó. Nhưng có một điều nó hơi buồn, Thảo học đại học không khá lắm. Học lực cũng tầm tầm. Và một điều sâu xa hơn là ngành học của Thảo rất khó xin việc. Thế là, Thảo học xong Đại học và về quê. Nó còn bận làm công nhân cửa sắt nên chưa kịp về. Nó nhớ ngày sinh nhật của Thảo lắm! Trong lòng mong đợi ngày sinh nhật của Thảo từng giờ từng phút. Quái lạ! Năm nay, đã sát ngày sinh nhật rồi mà sao Thảo không gọi điện cho nó. Nó lấy làm bồn chồn và lo lắng. Không một chút đắn đo, nên xin ông chủ tiệm cửa sắt cho nó nghỉ một vài hôm.

Tối hôm đó cũng đúng là ngày sinh nhật Thảo. Đường qua nhà Thảo có ánh đèn mờ mờ hắt trong đêm. Nó qua đến nhà Thảo thì thấy một cảnh tượng huy hoàng. Thảo đang tay trong tay với một anh chàng cao to. Tiếng nhạc sinh nhật dập dìu. Ánh mắt của Thảo như sáng rực lên khi sánh vai anh chàng lạ hoắc. Nó bỗng sững lại. Thế rồi, nó lấy hết sức bình sinh vào nói chuyện với Thảo nhưng thực ra là nó đang làm ầm lên.

“Lấy mày về rồi con Thảo nhà tao sống ra làm sao ? Chẳng lẽ mày lấy không khí nuôi nó à! Nếu mày yêu nó thực sự mày phải nghĩ cho hạnh phúc cả đời nó chứ ? Nó đâu có việc ? Nó bây giờ đã có anh bác sĩ này theo đuổi thì mày phải chúc phúc cho họ chứ ? ...” Những câu hỏi liên tục của mẹ cứ liên tục xoáy vào tâm khảm nó. Nó đau khổ nhiều, nó muốn ... và muốn nhiều thứ lắm! Nhưng nó đang hòng và chợt nhận ra một điều ... Thảo đã thuộc về người khác rồi !

Mùa mưa năm đó, Thảo lên xe hoa với anh chàng bác sĩ. Đó là cái hôm nó đứng từ xa ngóng trông chiếc xe hoa. Thảo khoác lên người chiếc áo cưới,

tay cầm bó hoa đỏ. Anh chàng bác sĩ diện một bộ đồ veston đen. Chiếc xe hoa dần lăn bánh, lệ lòng nó bỗng rơi !

“Con lấy vợ đi! Ba mẹ đã già cả rồi !” Mẹ nó đặt câu hỏi với nó. “Mẹ thấy con Thu hay sang giúp mẹ việc nhà mình được đấy! Nó hình như thích mày đó! Nó tuy không đẹp nhưng được cái nết !”. Nó im lặng hồi lâu. Vết thương lòng của mỗi tình đầu giờ đã nguôi ngoai phần nào. Nó không có cảm tình gì nhiều với Thu nhưng nghĩ đã đến lúc phải yên bề gia thất. Ba mẹ nó đã nuôi nó cả đời rồi. Giờ nó phải đáp đền chữ hiếu. Nghĩ thế, nó bèn gật đầu.

Giờ thì nó đã có hai con một trai, một gái. Thu là cô vợ hiền thảo. Đảm việc nhà và đảm việc xã hội. Thu lo cho nó từng cái áo cần là, từng viên thuốc uống khi nó bệnh. Thu cũng chăm sóc ba mẹ nó chu toàn. Đối với nó, một người vợ như thế không có gì phải phàn nàn chê trách nhưng trong lòng vẫn có một cái gì đó đốn đau gờn gợn. Thu biết chuyện tình yêu giữa nó và Thảo nhưng cô không bao giờ hỏi nó về chuyện cũ. Quá khứ là những gì thiêng liêng mà người sở hữu nó cần được người khác tôn trọng. Và Thu rất biết điều này.

Một chiều nọ. Nó đang đi trên đường thì bỗng gặp một dáng hình quen quen. Đó là Thảo? Phải Thảo không? Tay Thảo đang ẵm một đứa con nhỏ trên đường về nhà Thảo. Thảo đang đi chợt thấy nó. Thảo liền cúi mặt và đi rất nhanh. Nó ngỡ người ra không biết chuyện gì! Cả một thời quá khứ hiện về. Nó muốn gọi nhưng Thảo đi nhanh quá. Bóng Thảo khuất dần.

Vài hôm sau, nó có gặp một bác ở xóm bên, bác này gần nhà Thảo. Nó hỏi thăm tình hình về Thảo. Bác cho nó biết, sở dĩ Thảo phải bỗng con về nhà mẹ đẻ là do chồng bỏ đi theo gái. Anh chàng bác sĩ giàu có nhưng không chung thủy. Từ lúc có gái, anh chàng này đánh đập Thảo dã man lắm. Thảo không chịu được nữa nên đã li hôn. Nó nghe bỗng quặn lòng. Những kỉ niệm về mùa mưa nó và Thảo gặp nhau lần đầu bỗng tràn về. Những hình ảnh bông hoa hồng, những con gấu bông sinh nhật Thảo bỗng trở dậy. Thế nhưng giờ này nó không phải là nó ngày xưa nữa rồi!

Cơn mưa chiều nay lại đến bên khung cửa sổ nhà nó. Kí ức xưa ủa về. Nghĩ đến người vợ thảo hiền với những đứa con xinh xắn không cho phép nó quên đi trách nhiệm của một người chồng, một người cha. Nó chợt nghĩ đến câu châm ngôn “Quá khứ là cái đã qua. Tương lai là điều chưa đến. Hiện tại là tất

cả.” Nó mở cửa sổ cho cơn gió ùa vào phòng để cuốn đi những vết gợn trong lòng. Nó giơ tay ra ngoài cửa sổ để hứng những giọt mưa mát lạnh. Nó bỗng thấy nó yêu Thu vô cùng. Cuộc đời vẫn đẹp sao! Tình yêu vẫn đẹp sao! Nó thầm nghĩ.